

žarek dobrote

10/XXIII
oktober
2025

glasilo slovenske karitas

TEMA MESECA

3 ••• Teden Karitas 2025

STISKE SODOBNE DRUŽBE

8 ••• Ključni dejavniki, ki prispevajo k disfunkcionalnosti družine

NA OBISKU

12 ••• Vsako majhno dejanje ljubezni je pomembno

KARITAS MLADIH

14 ••• Mladostna ekipa v Pragi raziskovala družbene inovacije

14 ••• Mladi iz Srbije in Črne gore na mednarodni mladinski izmenjavi v Mariboru

16 ••• Svetel žarek, ki daje upanje

16 ••• Bogu ne bo manjkalo src in rok, ki prinašajo pomoč in tolažbo

8 ••• Romanje, ki bogati

8 ••• Prepoznavni na področju humanitarnosti

8 ••• Zdaj pa ostane vera, upanje in ljubezen

KOPER

18 ••• Praznovanje 35-letnice Škofijske karitas Koper

18 ••• Božji pomežik za prostore Centra karitas

18 ••• 6. obmejno srečanje Otroci brez meja

18 ••• Molitvena skupina

MARIBOR

18 ••• Romanje Nadškofijske karitas Maribor 2025

18 ••• Blagoslov Doma sv. Agate

18 ••• Svetoletno romanje k prijateljem v Aleksincu

NOVO MESTO

18 ••• Sonce v srcu

LETOVANJA

19 ••• Ostajajo prijetni spomini

31 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA STRAN arhiv Slovenske karitas in ZADNJA STRAN Tatjana Splichal •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Peter Perše, Karlo Smodiš, Helena Zevnik
Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman • LEKTORIRANJE: Alenka
Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA PRIPRAVA: Andrej Šauperl •
ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK: Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o.,
Ljubljana • Poština plačana pri pošti • ISSN 1581-5528 • Vsebine v
prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne predstavljajo uradnega stališča
Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

TEDEN KARITAS

24. – 30. november 2025

26. 11. 2025 – Klic dobrote

SEMINARJI KARITAS 2025

Termin	Lokacija
3. in 4. 10. 2025	Dom sv. Jožef, Celje
17. in 18. 10. 2025	Stella Maris, Strunjan
17. in 18. 10. 2025	Zavod Marianum, Veržej
24. in 25. 10. 2025	Samostan Stična

Foto: Tatjana Splichal

*»Živeti dejavno ljubezen v skrbi za celostno dobro
bližnjega je namreč velika priložnost za moralno,
kulturno in tudi gospodarsko rast celotnega
človeštva.«*

papež Leon XIV

vir: Vatican News

Teden KARITAS 2025

Mojca Kepic

Foto: Tatjana Splichall

3

Letos bo teden Karitas potekal od 24. do 30. novembra pod geslom »Na poti upanja«.

Spoštovani dobri ljudje, drage sodelavke in sodelavci Karitas!

Letošnji teden Karitas bo spet omogočil, da sporočilo dobrote in ljubezni ponesemo tudi izven naših prostorov, pisarn, skladišč, razdelilnih mest, dnevnih centrov, zavetišč, domov itd. Letošnja vodilna misel tedna Karitas »Na poti upanja« sodelavce, prostovoljce Karitas in ljudi dobre volje vsakič znova spominja, da pri srečevanju z ljudi v stiski pogosto ni treba veliko, da jim prižgemo iskrico upanja. Včasih zadostuje prijazna beseda, nasmehek, stisk roke ali objem. Še več pomeni, kadar človeku zares prisluhnemo, ga slišimo in sprejmemo v njegovi resničnosti in stiskah. Ko se ozremo nazaj na 35 let poti Slovenske karitas, lahko vedno znova potrdimo, da je naša pomoč mnogim vrnila vero, da bodo zmogli stopiti iz svojih stisk in zaživeti na novo. Karitas v mnoge družine prinaša upanje v obliki hrane, plačila položnic, z nakupom šolskih potrebščin in kurjave ter s pogovorom, obiski. Vrača tudi zaupanje v dobro in v sočloveka, kar so ljudje še posebej občutili ob naravnih nesrečah, ko jim stojimo ob strani s svojo bližino in podporo. Prinašati upanje je naše poslanstvo, naš dar in tudi naša naloga. To pomeni vztrajati tudi takrat, ko je težko, ko ni pohval, ko se zdi, da je stiska prevelika. Sodelavci Karitas smo skupaj z ljudmi, ki prihajajo k nam po pomoč, vedno na poti upanja.

Knjižica za teden Karitas 2025

Za lažjo izvedbo aktivnosti v tednu Karitas pripravljamo posebno knjižico, ki jo boste lahko uporabili za oblikovanje svetih maš v tednu Karitas in za nedeljo Karitas, za molitveno uro ali za pripravo srečanj za različne skupine v župnijah. Poleg tega bo v knjižici tudi gradivo za 9. svetovni dan ubogih, ki ga obeležujemo na 33. navadno nedeljo v cerkvenem letu, ki bo letos 16. novembra 2025.

Maša za sodelavce in prostovoljce Karitas na Ponikvi: 26. 11. 2025

Vseslovensko romanje sodelavcev in prostovoljcev Karitas bo tudi letos potekalo v Slomškovi Ponikvi. Sodelavci in prostovoljci Karitas smo vabljeni, da skupaj poromamo k sv. Martinu na Ponikvo. Na oltar bomo položili naše veselje in trud ter si dali novo spodbudo, da delo, znanje in odprtost do sočloveka v stiski ponesemo v svoje župnije. Po sveti maši bo skupno kosilo.

35. dobrodetni koncert KLIC DOBROTE, dvorana Golovec Celje: 26. 11. 2025

Vabljeni na 35. dobrodetni koncert Klic dobrote, ki bo potekal v sredo, 26. novembra 2025, ob 20. uri v dvorani Golovec v Celju. Ne zamudite priložnosti, da s svojo prisotnostjo in podporo pomagata tistim, ki najbolj potrebujejo našo pomoč. Dogodek bo mogoče spremljati tudi v živo na TV SLO 1, Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče. Dobrodetni koncert je priložnost, da se veselimo skupaj, je klic skupnosti in solidarnosti. Povabljeni smo, da v srcu začutimo, kako lahko vsak od nas pristopi k sočloveku in mu poleg materialne pomoči ponudi tudi bližino in podporo. Toplo vabljeni, da skupaj ustvarimo trenutke, ki prinašajo upanje ter toplino v življenje tistih, ki so v stiski!

**Romanje na Ponikvo
in dobrodelni koncert**

Klic dobrote

26. 11. 2025

- **zbiranje in molitev ob 11.30**
- **sveta maša na Ponikvi ob 12.00: mašuje predsednik Slovenske karitas Alojzij Cvikel DJ**
- **po maši kratka manjša pogostitev s kavo in čajem**
- **kosilov Celju ob 14.00 za vse prostovoljce, sodelavce Karitas**
- **generalka Klica dobrote ob 16.00, v dvorani Golovec**
- **35. dobordelni koncert Klic dobrote v Celju ob 20.00 z neposrednim prenosom na TV Slovenija, Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče**
- **brošura ob tednu Karitas in gradivo za oblikovanje svetih maš na nedeljo ob svetovnem dnevu ubogih**

Ključni dejavniki, ki prispevajo k disfunkcionalnosti družine

Vse družine ne uspevajo in ne znajo vzpostaviti zdravih odnosov ter učinkovite komunikacije. Ena glavnih težav je nezmožnost članov družine, da se slišijo in razumejo. Ko ni prostora za odprt pogovor, se težave potiskajo v ozadje, kar povzroča napetosti in čustveno oddaljenost. Starši pogosto ne znajo izraziti topline ali nuditi čustvene opore, kar povečuje občutek osamljenosti in frustracije v vseh članih družine.

V številnih družinah je odprta komunikacija redko prisotna, zlasti ko gre za občutljive teme, kot so osebne stiske, medsebojni konflikti ali družinski problemi. Ko člani družine niso sposobni iskreno in brez zadržkov izražati svojih misli, občutkov ali potreb, se pogosto začnejo oblikovati nezdravi vzorci vedenja, ki vodijo v čustveno oddaljenost in nespoštovanje potreb drugih.

Ena izmed glavnih posledic nezmožnosti odprtega pogovora je potiskanje težav v ozadje. Ljudje se izogibajo neprijetnim temam, da bi se izognili konfliktom ali bolečini, a to običajno samo podaljša napetosti in prepreči rešitev. Potiskanje težav v ozadje pomeni, da se določeni problemi ne obravnavajo in o njih ne govorijo, dokler ne postanejo preveliki in težko obvladljivi. Ko se težave ne rešujejo, postanejo zakoreninjene, pogosto pa se prenesejo na naslednje generacije.

Na primer, otrok, ki odrašča v okolju, kjer ni odprte komunikacije, se lahko nauči, da je bolje molčati in potlačiti svoja čustva, kar vodi do čustvene izolacije in težav v medosebnih odnosih v odrasli dobi. Družinski konflikti, ki niso ustrezno rešeni, ostajajo nerazrešeni in kopičijo napetosti. Takšna dinamika nerazreševanja ustvarja dolgoročne posledice, kot so pomanjkanje zaupanja, slaba samopodoba in občutek nesprejetosti.

Ena ključnih značilnosti, ki ločuje funkcionalne družine od disfunkcionalnih, je sposobnost izražanja čustvene opore. V

Alenka Petek
Foto: Canva

zdravih družinskih odnosih je izražanje ljubezni, podpore, spoštovanja in skrbi za druge naravno in pogostno. Vendar pa v številnih družinah ni tako. Pomanjkanje čustvene podpore v otroštvu lahko vpliva na kasnejše odnose v odrasli dobi, saj otroci, ki niso deležni dovolj ljubezni ali naklonjenosti, pogosto iščejo potrditve na neustrezne načine, bodisi v odvisnosti od drugih bodisi v potlačenju svojih čustev.

Starši, ki ne znajo izražati topline ali se izogibajo čustvenemu vključevanju zaradi lastnih težav ali prepričanja, da to pomeni šibkost, povzročijo, da otroci odraščajo brez občutka, da so ljubljeni ali sprejeti. Pomanjkanje čustvene podpore lahko vodi v občutek zapostavljenosti, kar se sčasoma odraža v tesnobi, nezaupanju do drugih in težavah v medosebnih odnosih. Otrok se pogosto počuti osamljenega, kljub temu da živi pod isto streho z družino.

Družina N. je navzven izgledala popolno. Starša sta zaposlena, imata dva otroke. Sin obiskuje osmi razred, hčerka je v tretjem razredu. Doma je vladal precejšnji čustveni hlad in pomanjkanje odprte komunikacije. Čeprav so se vsi trudili, da bi navzven ustvarili vtis popolne družine, so težave pogosto ostale neizrečene, kar je imelo velik vpliv na otroke.

Starša sta se začela oddaljevati. Mama je bila ves čas osredotočena na svoje delo doma in v službi ter ni znala in zmogla izkazovati čustvene podpore svojemu možu in otrokom. Tega se nikoli ni naučila. Ko so se pojavile težave, se je umaknila v tišino in se skušala z njimi spopasti sama. Tudi oče je bil pogosto čustveno nedostopen. On je težave ignoriral ali

potisnil v ozadje, ker ni vedel, kako se pogovarjati o svojih občutkih.

Pogovarjala sta se le o praktičnih informacijah, o svojih čustvih ali stiskah nista govorila. Sin, ki je imel težave v šoli, o tem doma ni govoril, začel se je počutiti zapostavljenega. Čutil je, da nihče ne razume, kaj se dogaja v njegovem življenju. Začel se je umikati v svet video iger, kjer je imel občutek nadzora in varnosti.

Zaradi pomanjkanja čustvene podpore in nezmožnosti odprte komunikacije sta starša ustvarila okolje, v katerem sta se otroka počutila nerazumljena in osamljena. Sin se je izogibal izražanju svojih občutkov, kar je vodilo v povečano tesnobo, zmedenost in občutke zapostavljenosti. Hčerka je postajala vse bolj negotova in je čutila, da v družini ni prostora za izkazovanje ljubezni ali skrbi.

Takšna dinamika v družini ima dolgoročne posledice, saj otroci brez ustrezne čustvene podpore ne razvijejo zdravih mehanizmov za spoprijemanje s težavami in izražanje svojih čustev. Brez primerov odprte komunikacije in empatije v domačem okolju bodo otroci v odrasli dobi težje ustvarili zdrave odnose, saj niso pridobili potrebnih veščin za soočanje z notranjimi konflikti in potrebami.

Za družino N. bi bilo ključno, da se naučijo odprte komunikacije in aktivnega poslušanja. Starši morajo začeti izražati svoja čustva in poslušati, kaj čutijo njihovi otroci. Izražanje ljubezni, razumevanja in podpore ne sme biti tabu. Z odprtimi pogovori in izražanjem čustvene podpore bi lahko zmanjšali čustveno oddaljenost in vzpostavili bolj zdravo družinsko dinamiko, ki bo otrokom omogočila boljše pripravljenost za življenje v odrasli dobi.

Družina, kjer ni prostora za izražanje ljubezni in podporo, tvega, da bodo člani postali čustveno oddaljeni, kar lahko vodi v dolgoročne težave tako v družini kot tudi v prihodnjih odnosih otrok. Pomembno je, da družine poiščejo načine za odprto komunikacijo, reševanje konfliktov in izkazovanje ljubezni, saj so to ključni elementi za zdrave in funkcionalne odnose.

Pomanjkanje odprte komunikacije, potiskanje težav v ozadje in nezmožnost izražanja čustvene opore so ključni dejavniki, ki prispevajo k disfunkcionalnosti družine. Kadar v družini ni prostora za izmenjavo misli in občutkov, lahko to vodi v dolgotrajno čustveno oddaljenost, osamljenost in težave v medosebnih odnosih. Za zdrave in funkcionalne družinske odnose je nujno, da člani družine razvijejo veščine odprte komunikacije in si medsebojno izkažejo ljubezen, podporo in razumevanje.

Vsako majhno dejanje ljubezni je pomembno

Sonja Horvat

Kako vi vidite vzgojo za ljubezen, dobroto solidarnost?

Te vrednote se po mojem prenašajo predvsem z zgledom. Ljubezen in dobroto otroci in mladi najprej začutijo doma, nato pa v skupnosti. Če sami vidijo, da starši ali stari starši pomagajo drugim, bodo tudi oni razvijali čut za sočloveka. Solidarnost ni nekaj, kar lahko vsiliš – je nekaj, kar zraste iz srca, če se jo živi iskreno in vsakodnevno. V Karitas to doživljamo zelo konkretno: ko deliš, ko poslušаш, ko si preprosto tam za nekoga, ki nima nikogar drugega.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost Karitas? Kakšna je vaša vizija Karitas v naslednjih petih letih?

Vidim, da se potrebe ljudi spreminjajo – stiske niso več samo materialne, ampak tudi duševne in duhovne. V prihodnosti bo pomembno, da ostanemo odprti, povezani z župnijo in krajem ter da mlajšim damo priložnost za vključevanje na svoj način. Moja vizija Karitas v prihodnjih petih letih je preprosta, a močna: da ostanemo kraj zaupanja, spoštovanja in konkretne pomoči. Da ne izgubimo človeške bližine, čeprav se delo morda digitalizira ali spreminja.

Kaj bi radi predali mlajši generaciji sodelavcev v Karitas?

Predala bi jim vero v to, da je vsako majhno dejanje ljubezni pomembno. Naj se ne ustrašijo tega dela, ker ni vedno lahko – a je vedno dragoceno. Naj si vzamejo čas za ljudi in jih poslušajo. Pomoč ni le v paketu hrane – je v pogledu, besedi, spoštovanju. In naj si upajo tudi sami predlagati nove ideje – saj Karitas ni le ohranjanje preteklosti, ampak tudi ustvarjanje prihodnosti.

Kaj vam pomeni beseda »služenje«?

Služenje pomeni delati iz srca, brez pričakovanja povračila – z željo, da bi komu polepšal dan ali olajšal breme.

Kakšen je vaš čas za sprostitev?

Rada grem v naravo, vrtnarim ali pa si vzamem čas za molitev in razmislek.

Najlepši spomin na delo pri Karitas:

Ko mi je starejša gospa, ki je bila prej prostovoljka in na svoj način pomagala drugim v tiski, rekla: »Nisem mislila, da bom kdaj jaz na tej strani – hvala, ker me ne obsojate.«

Najljubša pesem:

Angelček, varuh moj – ker me spominja na otroštvo in me vedno pomiri.

Najljubši kraj v Sloveniji:

Brezje – ker tam najdem mir in notranjo moč.

Najljubša slovenska beseda:

HVALA.

Primer dobre prakse

Sonja Horvat je bila odgovorna za izvedbo Romatorija in Oratorija na Pušči. Dogodka Oratorij in Romatorij sta bila organizirana za otroke in ženske iz romske skupnosti, z namenom spodbujanja solidarnosti, medkulturnega povezovanja in opolnomočenja.

Oratorij na Pušči

Oratorij, ki je potekal med 28. in 30. aprilom, je v romskem naselju Pušča združil okoli 60 udeležencev iz Slovenije, Slovaške in Latvije. Namen projekta je bil spodbujanje solidarnosti, prostovoljstva in medkulturnega povezovanja.

Otroci in prostovoljci so skozi tri dni gradili vezi z igro, petjem, plesom in ustvarjanjem.

Program je vključeval športne igre, delavnice in dramsko predstavo z lutkami, ki je predstavila Jezusovo življenje.

Dogodek je bil zgled mednarodnega sodelovanja, saj so prostovoljci pokazali, kako lahko s trdom pomagajo otrokom iz ranljivih okolij.

Romatorij v Poreču

Romatorij je potekal od 25. do 29. avgusta v Poreču in je vključeval 14 otrok, starih od 4 do 15 let, med katerimi so bili tudi trije avtisti. Prisotne so bile tudi matere, večinoma samohranilke. Geslo Romatorija je bilo »Čudovito sem te ustvaril« (Ps 139,14), poudarjalo pa je edinstvenost vsakega posameznika.

1. dan – Moja zgodba: Otroci so pisali in risali lastne zgodbe, s čimer so razvijali koncentracijo in potrpežljivost.

2. dan – Čudovito si me ustvaril: V delavnici so prepoznavali svojo edinstvenost in ugotavljali, da so kljub različnosti vsi čudoviti. Z opazovanjem morskega dna so spoznali, da različna bitja v morju živijo v spoštovanju, ne da bi se med seboj prepirala. Udeleženci so premagovali strah pred neuspehom in se učili sodelovanja in spoštljivega pogovora.

3. dan – Kamen sreče in Biser v školjki: Otroci so pobarvali kamne, ki so jih našli na obali, in

karitas danes & jutri na obisku

spoznali, da je za razveselitev drugega včasih dovolj že majhna gesta.

4. dan – Vsa morska bitja so čudovita in Biser v školjki: Med vožnjo z ladjico so opazovali morsko dno, kjer so opazili, da se otroci razlikujejo od mamic po sproščenosti in radovednosti. Naučili so se, da je vsakdo »biser«.

5. dan – Enkratni smo, zato drugo leto spet pridemo: Zaključek Romatorija so udeleženci preživeli v sproščeni igri in pogovoru. Otroci so izpostavili, da so uživali v druženju s prijatelji in igri z neromskimi otroki v hostlu. Dogodek se je zaključil s sveto mašo.

Analiza druženja z romskimi ženskami

Analiza je pokazala, da imajo romske ženske pogosto nizko samopodobo, občutek manjvrednosti in težave z zdravjem, kot sta stres in depresija. Pri tem so zelo zaščitniške do svojih otrok.

Organizatorji so se poskušali z empatičnim pristopom pogovarjati o tem, da lahko spremenijo stereotipne vloge.

Poudarjena je potreba po več stika z zunanjim okoljem in finančni neodvisnosti.

Vključevanje v programe, kot je Romatorij, lahko pripomore k izboljšanju njihovega položaja, če se zavedajo pomembnosti izobraževanja in zaposlitve.

Kljub temu so romski otroci, tako kot vsi otroci, vedoželjni in živahni, vendar se zaradi strahu pred neuspehom in zasmehovanjem redko izpostavljajo. S takšnimi dejavnostmi so organizatorji poskušali romski in neromski skupnosti približati spoznanje, da so vsi dragoceni. Organizatorji verjamejo, da so izobraževanje, sprejemanje dolžnosti in upoštevanje pravil ključni za boljšo prihodnost.

Mladostna ekipa v Pragi *raziskovala družbene inovacije*

Petra Jerič

Foto: arhiv Mlada Karitas Koper

8

V sklopu novega projekta YES – Youth Empowerment for a Stronger Europe, v katerega se je vključila Mlada karitas, je skupina mladih iz Slovenije na prehodu letošnjega avgusta v september nekaj dni preživela v Pragi. Tam smo raziskovali trenutne družbene izzive, iskali rešitve zanje, se poglobljali v demokracijo, se opolnomočili za oblikovanje svojih idej in se povezovali z mladimi iz vse Evrope.

Med 28. avgustom in 2. septembrom smo se Luka, Kristijan, Matija, Diana, Eva, Ema, Petra, Klara, Petra in Neža udeležili mednarodnega treninga v češki prestolnici. Med seboj se sprva nismo najbolje poznali, a smo se kot mladi prostovoljci hitro povezali v verjetno najglasnejšo in najaktivnejšo ekipo na treningu, zagotovo pa najbolj številčno. V Pragi je bilo sicer več kot 40 mladih in mladinskih delavcev iz najmanj 12 držav.

V projekt YES, ki se bo zaključil leta 2027, so se od večjih organizacij vključile Mlade karitas Slovenije, Finske, Češke, Karitas Evropa in YES Forum. Vse našteje organizacije se ukvarjajo z združevanjem in opolnomočenjem mladih, ki si želimo bolj povezane, solidarne in pravične Evrope. Prav temu pa je namenjen projekt – da bi med seboj povezal tiste, ki nas zanimajo družbena pravičnost, človekove pravice, vloga mladih v demokraciji in aktivno državljanstvo.

Cilj projekta je, da vključeni mladi prostovoljci na treningih v Pragi in Berlinu po srečanju z evropskimi odločevalci v Bruslju in sodelovanjem z lokalnimi oblastmi sami poiščemo družbeno težavo v našem domačem okolju, oblikujemo mladinsko kampanjo, jo predstavimo javnosti in dosežemo spremembe.

Na poti ni manjkalo sladkarij in pogovorov

Petra in Neža iz vipavskega konca ter štirje Dolenjci smo na dan odhoda pred sedežem Slovenske karitas v Ljubljani medse sprejeli še Emo in se odpravili na pot – do najbližje trgovine po slovenske sladkarije. Te je dandanes kar težko poiskati, še težje pa pustiti nedotaknjene do češkega glavnega mesta. V uteho so nam bili prigrizki in domače sirove štručke, pa tudi dolgi in poglobljeni pogovori o vsem mogočem.

Da je bila ekipa dopolnjena, smo Matijo in Diano pobrali ob štajerski avtocesti, Evo pa v Linzu. Na poti smo se precej zadržali, lakoto smo zato prvič premagali s preverjeno rešitvijo – McDonald'som –, drugič pa v od našega hotela v Pragi le streljaj oddaljeni gostilnici. Deževalo je, Luka je pozabil na sestanek s koordinatorji projekta iz drugih držav in piščanec pri vseh ni bil pravilno pečen, a smo se vseeno veselili petka, ko smo uradno začeli z našim usposabljanjem.

Kot izstopajoče izzive smo izbrali stanovanjsko problematiko in duševno zdravje

V petek in soboto smo prebili led in se spoznali med seboj. S pomočjo trenerjev in fasilitatorjev

smo v sebi prepoznali nosilca sprememb in se spraševali, v čem smo dobri, kje so naše pomanjkljivosti, kaj lahko doprinesemo k treningu in česa se še lahko naučimo. Pogovarjali smo se o težavah, ki jih mladi po vsej Evropi trenutno prepoznajo kot najbolj izstopajoče. Z glasovanjem smo izbrali, da se bomo v nadaljevanju treninga osredotočili na duševno zdravje mladih in stanovanjsko stisko.

V tem kontekstu smo zato raziskali družbene inovacije. Gre za nove rešitve za obstoječe izzive v družbi, ki vodijo do bistvenega izboljšanja za ciljne skupine, v našem primeru so bili to mladi. Kot primer dobre prakse je bila predstavljena tudi akcija slovenske Mlade karitas Pismo za lepši dan. Osamljenost starejših med decembrskimi prazniki so namreč mladi prostovoljci že pred leti prepoznali kot izziv, z več tisoč poslanimi pismi pa se starostniki v prazničnem času počutijo manj sami in bolj povezani.

Nova orodja in tehnike za projektno delo

V petih skupinah, tri so se pogovarjale o duševnem zdravju mladih in dve o stanovanjskem problemu, smo do konca treninga na svojih sicer izmišljenih primerih preizkušali inovativna orodja in tehnike, kako voditi pogovor, sodelovati v ekipi, iskati ideje in oblikovati rešitve.

Med drugim smo ugotovili, da klasično skupinsko viharjenje možganov, kot pravimo načrtnemu iskanju idej v skupini, ni ravno najboljša pot, ki vodi do več dobrih in ustreznih idej. Takrat je idej sicer veliko, a se tiste najboljše pogosto izgubijo med povprečnimi, bolj zgovorni posamezniki v skupini pa zasenčijo tiste, ki so bolj sramežljivi, zato je več tudi obsojanja in pozabljanja idej – učinek pa je potem ravno nasproten. Tehnika, ko je vsak sam na papir zapisal nekaj idej in jih šele na to na hitro ponudil v vpogled le nekaterim udeležencem treninga, se je izkazala za bolj produktivno.

Proti koncu treninga smo si zastavili konkretnije cilje naših začasnih projektov in oblikovali nekatere prototipe naših izdelkov, denimo koledar za boljše ravnoesje med digitalnih svetom in resničnostjo. Po novo znanje o Evropski uniji pa smo se odpravili v središče Prage, v center evropske izkušnje, ki je še najbolj podoben Hiši EU v Ljubljani.

Kmalu se bomo lotili svojega lokalnega projekta!

Trening v Pragi je bil tudi priložnost, da raziščemo mesto in ga prehodimo po dolgem in počez. Povzpeli smo se na grad in uživali v razgledu, se sprehodili po slavnem mostu, kupili spominke, se peljali s tramvajem in večerjali v restavraciji, kjer so zaposlene osebe s posebnimi potrebami in invalidi.

Z vsemi naštetimi aktivnostmi smo se povezali v pravo ekipo. Z novim znanjem ter vsemi tehnikami in orodji bomo zato v oktobru začeli pripravljati nov projekt, ki ga bomo uresničili do leta 2027. Nekaj idej že imamo! Več fotoutrinkov in videoposnetkov je na voljo na družbenih omrežjih Mlade karitas. Vabljeni, da nas spremljate in sledite našemu napredku.

MLADI IZ SRBIJE IN ČRNE GORE NA MEDNARODNI MLADINSKI IZMENJAVI V MARIBORU

Od 17. do 28. avgusta je Maribor postal prostor povezovanja, učenja in raziskovanja. V okviru youngCaritas Maribor, ki letos praznuje 5 let delovanja, smo gostili mlade iz Srbije in Črne gore.

Izmenjava, ki jo je sofinancirala Evropska unija, je mladim ponudila priložnost za izobraževanje, druženje in izmenjavo izkušenj. V delavnici o digitalnih kompetencah so se preizkusili v ustvarjanju kratkih videoposnetkov in spoznavali, kako uporabljati

sodobna orodja. Imeli so tudi priložnost поблиže spoznati delovanje Nadškofijske karitas Maribor in njenih ustanov, ki v lokalnem okolju opravljajo pomembno socialno-humanitarno pomoč.

Izmenjava pa ni bila namenjena samo učenju – veliko časa smo namenili tudi raziskovanju Slovenije. Skupaj smo odkrivali lepote naše države od Prekmurja, širše okolice Maribora, pa vse do Ljubljane in Gorenjske. Vsak izlet je bil nova priložnost za spoznavanje naše kulturne in naravne dediščine, pa tudi za gradnjo pristnih prijateljstev.

Posebna vrednost izmenjave je bila v mednarodnem povezovanju, saj so udeleženci ob druženju imeli priložnost spoznati različne kulture, jezike in navade.

Celotno dogajanje je zaznamovalo veselje, odprtost in želja mladih, ki s svojo ustvarjalnostjo in energijo želijo prispevati k boljšemu svetu. Izmenjava bo še dolgo ostala v spominu kot dragocena priložnost za pridobivanje novih znanj, bogatih izkušenj in prijateljskih vezi, ki presegajo državne meje in kulturne razlike.

MLADI

se predstavijo

Živjo, sem Jošt, prihajam iz okolice Domžal in trenutno študiram strojništvo na ljubljanski univerzi. Kot prostovoljec youngCaritas sem letos že tretje leto sodeloval pri letovanju Biserov, letos prvič kot voditelj. Vsako leto se na letovanje vračam z največjim veseljem, saj doživim veliko lepih trenutkov, ki mi zelo popestrijo poletje in me naučijo marsikaj novega.

Prostovoljstvo: Kot prostovoljec sem bil že nekajkrat animator na poletnih oratorijih, v domači župniji sem bil že drugo leto voditelj oratorija in mladinske skupine, rad pa se tudi udeležim drugih skupin, kot je mladinski pevski zbor in razne dramske uprizoritve.

Hobiji: Rad hodim v fitnes, igram nogomet, se vozim z motorjem in družim s prijatelji.

Najljubša hrana: Goveji steak, domače pripravljen.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Najlepši kotiček Slovenije, ki sem ga v zadnjem času videl, je bila Logarska dolina v večerni svetlobi.

Najljubša pesem: Modrijani: Moja.

Najljubši kotiček, kjer se sprostiš: Včasih nič ne premaga udobnosti domačega kavča :)

Najljubša slovenska beseda: Fascinantno, ker je enostavno fascinantna beseda.

SVETEL ŽAREK, KI DAJE UPANJE

Marta Šuštar

*Sreča ni v glavi in ne v veljavi
in ne če imaš pod palcem goro zlata.
Sreča je, če se delo dobro opravi
in če imaš koga rad.*

(Tone Pavček)

Človek želi biti srečen. Hrepenenje po sreči je motivacija in gibalno dejavnosti. A sreča je relativen pojem, ki nam postavlja številna vprašanja. Kakšno srečo si želimo? Kaj je sreča za enega in kaj za drugega? Kakšne dejavnosti nas vodijo k iskanju sreče? Ali te dejavnosti prinašajo v naša srca veselje ali zgolj praznino? Želimo srečo le zase ali tudi za druge?

Današnji svet nam ponuja neskončne možnosti za srečo in nam vsiljuje nek pojem »instant sreče«, ki naj bi bil univerzalen za vse. Glavni moto te sreče je: »Privošči si, uživaj, poskrbi zase, to si zaslužiš!« Učijo nas, kako lahko pridemo do bogastva brez dela in truda z dvomljivimi finančnimi posli. Ponujajo nam zabavo, nepozabne počitnice, neskončna potovanja. Prehranska industrija nam nudi neverjetna kulinarična doživetja. Farmacevtska industrija nas zasilje s prehranskimi dopolnili, da bomo večno mladi, zdravi in lepi ... V tem svetu ni omejitev, nič ni prav ali narobe, merilo je le to, kaj si želiš in kaj si lahko privoščiš. V tem svetu ni Boga, ni drugih ljudi, razen če nam služijo za naše užitke. To je naš mali raj, ki smo si ga ustvarili za zaveso.

Če odgrnemo zaveso, nas postane strah, kajti za zaveso je resnični svet. Lahko si postavimo visoko ograjo, lahko namestimo kamere, lahko imamo ves čas zagrnjene rolete, lahko preskočimo kanal na televiziji, a resnični zunanji svet ostaja. Tu so politična nasprotja, tu so vojne, lakota, begunci, naravne nesreče, telesne in duševne bolezni. Tu so drugi ljudje, ki nas gledajo s prosečimi očmi. Tu je realna možnost, da vse to lahko doleti tudi nas. Tudi lepe hiše z visoko ograjo so lahko le zlate kletke, kjer se v navidezni sreči skriva trpljenje zaradi osamljenosti, odtujenosti, prepirov in nasilja.

Ni človeka na svetu, ki bi bil brez težav, ki ga nikoli ne bi nič skrbelo, ki ga nikoli ne bi zadelo trpljenje. Trpljenje je sestavni del življenja. V trpljenju in preizkušnjah se borimo, utrjujemo in zorimo. Pogosto pa so stiske tako hude, da človeka pritisnejo ob tla, da ne najde več upanja, da nima več moči, da bi se dvignil. Takrat smo vsi, ki zmoremo opaziti njihovo stisko, poklicani, da pristopimo s sočutjem, vlivamo upanje, opogumljamo z besedo in nudimo konkretno

pomoč, kolikor je v naši moči. Zaradi trpljenja, ki smo ga sami prestali, lažje razumemo druge, lažje z njimi sočustvujemo in smo jim pripravljeni pomagati.

Dnevna politika tudi za trpeče išče »instant rešitve«. Sprejemajo zakone, ki naj bi po hitrem postopku s smrtonosno injekcijo odstranili iz družbe trpeče, bolne, stare, žalostne, obupane. To naj bi bila milostna smrt, ki bi človeku skrajšala trpljenje. A ne morem se znebiti občutka, da jih v bistvu želimo odstraniti, da nam ne bo treba gledati trpečega človeka, da ne bo treba biti ob njem in mu pomagati, da nas ne bo oviral pri uživanju naše instant sreče, da ne bo nam in družbi v finančno breme.

Neizpodbitno dejstvo je, da se človek rodi in umre. Kaj naj naredimo s tem življenjem? Komu naj verjamemo, kašne zglede posnemamo, kako prisluhnemo svoji notranjosti in odgovarjamo na nagibe in spodbude, ki jih v naša srca polaga Bog? Kristjani verujemo, da ima vsak človek v življenju svoje poslanstvo, da je enkrat, poseben, ljubljen od Boga, saj smo vsi ljudje ustvarjeni po Božji podobi.

Sodelavci Karitas se zavzemamo za zaščito človeškega življenja od njegovega spočetja do naravne smrti. Podpiramo vsa prizadevanja in se konkretno vključujemo v dejavnosti, ki lajšajo trpljenje in stiske ljudi ter omogočajo človeku dostojno slovo od življenja. V skladu z etičnimi vrednotami in načeli Karitas in v duhu evangelija si prizadevamo za sočuten odnos do vseh ljudi, še posebej do revnih, zatiranih, odrinjenih na rob, za solidarno odgovornost in družbeno pravičnost. Številni programi Karitas, ki se izvajajo, s konkretnimi dejanji nudijo pomoč ljudem v stiski v Sloveniji in po svetu.

Danes, ko svet drvi v pehanje za materialnimi dobrinami, ko se lestvice človeških vrednot podirajo kot hiše iz kart, ko egoizem zida vedno višje zidove sam okoli sebe in vse bolj postajamo roboti, okuženi z vsem, kar nam potrošniški sistem ponuja, prepričujoč nas, da vse to moramo imeti, je Karitas svetel žarek, ki daje upanje, da človek še obstaja, da obstaja in še utripa srce. Šele ko nas doleti nesreča, se zavemo, da smo nebogljivi kakor listi na drevesu, ki jih že majhen piš odtrga od vej in vrže ob tla. Star pregovor pravi, da včasih zmanjka samo pol kilograma, zaradi katerega je breme pretežko. In ko tega ne bomo več videli in ne vedeli, bomo naenkrat sami. Ko nam ne bo več mar za sočloveka in ne drugim mar za nas, bo svet mrtev. Huda grožnja, za katero pa ni treba, da se uresniči. Vsak sam zase lahko začne s preprostimi vsakdanjimi stvarmi: s tistimi polkilogramskimi. Če se vsak dan odpoveš samo eni stvari, ki je v resnici ne potrebuješ, prihraniš toliko, da lahko nekemu pomagaš preživeti.

BOGU NE BO MANJKALO SRC IN ROK, KI PRINAŠAJO POMOČ IN TOLAŽBO

papež Leon XIV.

vir: Vatican News

12

»Tolažite, tolažite moje ljudstvo« (Iz 40,1). To je povabilo preroka Izaija, ki danes na zahteven način prihaja tudi do nas. Kliče nas, da Božjo tolažbo podelimo z mnogimi brati in sestrami, ki doživljajo šibkost, žalost in bolečino. Za tiste, ki jočejo, ki so obupani, ki so bolni in žalujejo, jasno in močno doni preroško oznanilo Gospodove volje, da bo končal trpljenje in ga spremenil v veselje. V tem smislu bi se rad ponovno zahvalil dvema osebama, ki sta podelili svoje pričevanje. Vse bolečine se lahko preobrazijo z milostjo Jezusa Kristusa. Hvala! Ta sočutna beseda, ki se je v Kristusu učlovečila, je usmiljeni Samarijan, o katerem nam je govoril evangelij: on lajša naše rane, on poskrbi za nas. V trenutku teme tudi proti vsej jasnosti nas Bog ne pušča samih; nasprotno, ravno v teh stiskah smo bolj kot kdaj koli poklicani, da upamo v bližino Zveličarja, ki nas nikoli ne zapusti.

Iščemo nekoga, ki nas bo potolažil, in ga ne najdemo. Včasih nam postanejo neznosni glasovi tistih, ki nameravajo iskreno podeliti našo bolečino. Res je, so trenutki, v katerih besede ne koristijo in postanejo skoraj odveč. V takšnih trenutkih morda ostanejo samo solze joka, če seveda niso bile že izčrpane. Papež Frančišek je spomnil na solze Marije Magdalene, zbegane in same, pri praznem Jezusovem grobu: »Samo jokala je. Vidite, včasih v našem življenju so solze očala, da vidimo Jezusa. V našem življenju pride trenutek, v katerem nas samo solze pripravijo, da vidimo Jezusa. In kakšno je sporočilo te žene? «Videla sem Gospoda»«. [1]

Drage sestre in dragi bratje, solze so govorica, ki izraža globoka čustva ranjenega srca. Solze so nemi krik, ki prosi za sočutje in tolažbo. Še prej pa so osvoboditev in očiščenje oči, čustev in misli. Ne smemo se sramovati joka; je način izražanja naše žalosti in potrebe po novem svetu; je jezik, ki govo-

ri o naši slabotni človeškosti in preizkušeni, vendar poklicani k veselju.

Kjer je bolečina, se neizogibno postavi vprašanje: zakaj vse to zlo? Od kod prihaja? Zakaj je moralo doleteti ravno mene? V svojih *Izpovedih* sv. Avguštin piše: »Iskal sem, od kod slabo ... Kaj mu je korenina, kaj je njegovo seme? ... Od kod torej je, ko pa je dobri Bog ustvaril vse dobro? ... Takšne misli so mi vznemirjale ubogo srce ... Vendar je čvrsto živela v meni vera tvoje Katoliške Cerkve v tvojega Kristusa, našega Gospoda in Odrešenika; vera, ki je bila še v marsičem izpačena in je omahovala, toda moja duša je ni več izpuščala« (VII, 5).

Prehoda od vprašanj k veri nas uči Sveto pismo. So namreč vprašanja, ki nas zapirajo vase ter nas delijo v naši notranjosti in od stvarnosti. Obstajajo misli, iz katerih se ne more roditi nič. Če nas osamijo in spravijo v obup, ponižajo tudi naš razum. Tako kot v psalmih je bolje, če je vprašanje protest, žalostinka, klic po tisti pravičnosti in miru, ki nam ju je Bog obljubil. Tedaj zgradimo most do neba, tudi

kadar se zdi nemo. V Cerkvi iščemo odprta nebesa, ki so Jezus, Božji most do nas. To je tolažba, ki nas doseže takrat, ko »trdna in stabilna« ostane tista vera, ki se nam zdi »nestalna in omahljiva« kot čoln v viharju.

Kjer je zlo, tam moramo iskati tisto tolažbo in uteho, ki ga premagata in mu ne dajeta premora. V Cerkvi to pomeni: nikoli sami. Nasloniti glavo na ramo nekoga, ki te tolaži, ki joče s teboj in ti daje moči, je zdravilo, ki se mu ne more nihče odpovedati, ker je znamenje ljubezni. Kjer je bolečina globoka, mora biti še globlje upanje, ki se rojeva iz občestva. In to upanje ne razočara.

Pričevanja, ki smo jih slišali, prenašajo to gotovost: da bolečina ne sme roditi nasilja; da nasilje ni zadnja beseda, ker ga premaga ljubezen, ki zna odpuščati. Ali lahko upamo, da bomo dosegli večjo osvoboditev, kot izhaja iz odpuščanja, ki lahko po milosti odpre srce, čeprav je doživelo vse mogoče surovosti? Prestanega nasilja ni mogoče izbrisati, vendar je odpuščanje tistim, ki so ga povzročili, predokus Božjega kraljestva na zemlji, je sad njegovega delovanja, ki naredi konec zlu in vzpostavi pravičnost. Zveličanje je usmiljenje in lahko izboljša našo prihodnost, medtem ko še vedno čakamo na Gospodov prihod. Samo On bo obrisal vsako solzo in odprl knjigo zgodovine ter nam omogočil, da bomo razumeli strani, ki jih danes ne moremo ne upravičiti in ne razumeti (prim. Raz 5).

Tudi vam, bratje in sestre, ki ste doživeli krivico in nasilje zlorabe, Marija danes ponavlja: »Jaz sem tvoja mati.« Gospod pa vam v skrivnosti vašega srca pravi: »Ti si moj sin, ti si moja hči.« Nihče ne more odvzeti tega daru, ki je osebno dan vsakemu izmed vas. In Cerkev, katere njeni člani so vas žal ranili, danes skupaj z vami kleči pred Materjo. Vsi se od nje naučimo nežno varovati najmanjše in najbolj krhke! Naj se naučimo prisluhniti vašim ranam in hoditi skupaj. Naj od Žalostne Marije dobimo moč, da bomo priznali, da našega življenja ne določa samo zlo, ki smo ga pretrpeli, ampak Božja ljubezen, ki nas nikoli ne zapusti in ki vodi vso Cerkev.

Besede sv. Pavla nam potem svetujejo, naj potem, ko prejmemo Božjo tolažbo, postanemo sposobni ponuditi tolažbo tudi drugim: On »nas tolaži v vsaki naši stiski, da bi tudi mi mogli tolažiti tiste, ki so v kateri koli stiski, s tolažbo, s katero nas same tolaži Bog« (2 Kor 1,4). Skrivnosti našega srca pred Bogom niso skrite: ne smemo mu preprečiti, da bi

nas tolažil, tako da bi se slepili, da se lahko zanašamo samo na svoje moči.

Sestre in bratje, na koncu te vigilije vam bo ponujeno majhno darilo: Agnus Dei. To je znamenje, ki ga lahko ponesemo v svoje domove, da bi nas spominjalo, da je Jezusova skrivnost, skrivnost njegove smrti in vstajenja, zmaga dobrega nad zlom. On je Jagnje, ki daje Svetega Duha Tolažnika, ki nas nikoli ne zapusti, nas tolaži v naših potrebah in nas krepi s svojo milostjo (prim. Apd 15,31).

Tisti, ki jih ljubimo in nam jih je iztrgala sestra smrt, niso izgubljeni in ne izginejo v nič. Njihovo življenje pripada Gospodu, ki jih kot dobri pastir objema in jih stiska k sebi, in nam jih bo nekega dne vrnil, da bomo lahko uživali večno in skupno srečo.

Predragi, tako kot obstaja osebna bolečina, tako v našem času obstaja tudi skupna bolečina celih ljudstev, ki pod bremenom nasilja, lakote in vojne prosijo za mir. To je neizmeren krik, ki nas zavezuje, da molimo in delujemo, da bi prenehalo vsako nasilje in bi tisti, ki trpijo, mogli ponovno najti vedrino; in najprej zavezuje Boga, čigar srce trepeti od sočutja, da bi prišli v njegovo kraljestvo. Resnična tolažba, ki jo moramo biti sposobni posredovati, je v tem, da pokažemo, da je mir mogoč in da kali v vsakem izmed nas, če ga ne zadušimo. Naj odgovorni med narodi na poseben način prisluhnejo krikom tolikih nedolžnih otrok, da jim bodo zagotovili prihodnost, ki jih bo zaščitila in jih potolažila.

Sredi tolikšne objestnosti bodimo prepričani, da Bogu ne bo manjkalo src in rok, ki prinašajo pomoč in tolažbo, delavcev za mir, ki so sposobni opogumiti tiste, ki trpijo in so žalostni. In skupaj bomo, kot nas je učil Jezus, bolj zares prosili: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!«

Duhovnost za srečanje sodelavcev župnijske Karitas:

Preberite razmišljanje papeža ob odlomku iz Svetega pisma. Skupaj razmislite in si podelite, preko česa še posebej občutite Božjo pomoč, podporo in tolažbo. Razmislite, kdaj se počutite najbližje Bogu in kako lahko tudi mi opogumljamo tiste, ki trpijo in so žalostni.

Z vsemi vašimi misli in občutki se nato obrnite na Jezusa in ga prosite za varstvo.

ROMANJE, KI OBOGATI

Mojca Kepic

Kolesarsko romanje sodelavcev Radia Ognjišče in Slovenske karitas »Od Marije k Mariji 2025«

Prav poseben konec tedna od 6. do 8. septembra smo sodelavci Slovenske karitas preživeli s sodelavci Radia Ognjišče in s kolesi obiskali poslušalce Radia Ognjišče ter prostovoljce Karitas iz Ilirske Bistrice, Knežaka, Pivke, Slavine, Postojne, Rakeka, Cerknice, Starega trga pri Ložu, Nove vasi, Velikih Lašč, Dobropolja, Krke, Ivančne Gorice in Stične.

Sobotni prvi dan kolesarske romarske poti je nagradilo sončno jutro, prav takšni ljudje, polno dobrot, pozornosti, naklonjenosti ... in tako se je razvijal ves dan. Srčna srečanja, stiski rok, pogovori, obiski ljudi ... Povsod, kjer smo se ustavili, se je zbrala številčna skupina poslušalcev, sodelavcev Karitas, kar posebej osreči. Skupaj smo peli ob duetu harmonike in kitare ter bili nasploh uglašeni v vzajemni naklonjenosti.

Radijska ekipa in ekipa Karitas vsak kraj spozna s kolesa; to je včasih kar naporno, a so zato srečanja z ljudmi vedno prisrčna. Poslušalci in sodelavci Karitas so lahko v živo spoznali znane radijske glasove in sodelavce Karitas, z njimi poklepetali, na drugi strani pa se srečamo s sodelavci Karitas in poslušalci v njihovem kraju ter jih imamo pred očmi, ko pripravljamo poročila o pomoči ljudem v stiski. Vse to smo doživljali v dneh kolesarjenja.

Prav posebna so bila v teh dneh srečanja s starejšimi v domovih za starejše v Postojni, Cerknici in Dobropolju. Ko glasba za nekaj trenutkov »pokuka« v sobo nepokretnih starejših in že nekaj besed nari-

Hvala prav vsakemu za čas in dobroto. V srcu nam ostajajo nepozabni trenutki, spoznavanje župnij, ljudje ter hvaležnost. Kolesarsko romanje Od Marije k Mariji se je zaključilo, srce pa je bogato spominov, molitve in obrazov.

Radio Ognjišče, HVALA, da smo lahko skupaj blizu ljudem v stiski!

še nasmeh na obraze ... Kakšna sreča za stanovalce in za nas kolesarje!

Poseben blagoslov pa smo vsak dan občutili ob skupni molitvi z duhovniki v posameznih krajih. Na kolesih so se nam pridružili tudi duhovniki Andrej Mulej, župnik iz Sv. Gregorja, Luka Zidanšek iz župnije Semič, Dejan Pavlin, župnik iz Krke, ter novomeški škof Andrej Saje.

Skupaj smo prikolesarili do Stične, v tamkajšnji svetoletni baziliki Žalostne Materje Božje pa se s slovesno sveto mašo zaključuje letošnje radijsko romanje.

PREPOZNAVNI NA PODROČJU HUMANITARNOSTI

Mojca Kepic

Slovenska karitas je za 35 let pomoči s strani Nacionalnega foruma humanitarnih organizacij Slovenije (NFHOS) prejela priznanje na humanitarnem področju v Sloveniji

V četrtek, 11. 9. 2025, je potekal 9. kongres humanitarnih organizacij Slovenije. 11. september so izbrali, ker je blizu 5. septembra, ki je Mednarodni dan dobrodelnosti – namenjen spodbujanju dejavnosti in pobud, ki pomagajo ljudem v stiski. Letošnja tema kongresa je bila: Zdravje kot največja vrednota.

Na kongresu so bila svečano podeljena priznanja NFHOS – najvišje priznanje, kipec dobrote, in priznanja NFHOS za večletno delo na humanitarnem področju.

Izredno smo ponosni, da je prav najvišje priznanje prejela Slovenska karitas, ker je:

- Pionirka na socialnem in humanitarnem področju: razvila je materinske domove, komune, programe za zasvojene, letovanja družin ipd., kar so prevzele mnoge organizacije.
- Temeljna načela: izhajanje iz potreb ljudi na terenu, strokovne smernice, spoštovanje dostojanstva in zaščita najšibkejših.
- Mreža: 6 škofijskih in 451 župnijskih Karitas, več kot 10.000 prostovoljcev, 600.000 prostovoljskih ur letno.
- Obseg pomoči: 153.000 oseb, med njimi 29.000 otrok in 40.000 starejših.
- Največja mreža razdelilnih mest v Sloveniji – pomoč dostopna v skoraj vsaki občini, ključna pri odzivu na naravne nesreče.
- Prostovoljstvo: pomembno prispeva k Zakonu o prostovoljstvu, z zgledom spodbuja mlade; razvila projekt Mlada karitas.
- Sodelovanje: pomemben partner vladnih in nevladnih organizacij, dejavna pri zagovorništvu revnih, osveščanju in skupnem odzivanju na krize.

Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas, je ob prejemu priznanja dejal: *»Iskrena zahvala v imenu več kot 10.000 prostovoljcev, ki vsak dan s svojim srcem prinašajo upanje ljudem v stiski. Hvala tudi več kot 130 zaposlenim, ki predano delujejo na področju humanitarne in socialno-varstvene dejavnosti. Skupaj se zavzemamo za celovit pogled na človeka – kot fizično, duševno in duhovno bitje – ter si prizadevamo, da bi vsakdo izšel iz stiske v čim bolj samostojno in dostojno življenje. Že v 90-ih le-*

tih smo vstopili v reševanje nepokritih stisk. Vedno smo izhajali iz potreb ljudi na terenu in gradili od lokalnega navzgor. Danes naša mreža obsega 300 razdelilnih mest materialne pomoči, kar predstavlja najbolj razvejano humanitarno logistično mrežo v Sloveniji. Sodelujemo z javnimi institucijami in drugimi humanitarnimi organizacijami, saj verjamemo v mrežno povezovanje in skupno odgovornost. Z vašo podporo želimo tudi v prihodnje hoditi po poti upanja in zaupanja – za človeka, za skupnost, za dobro.«

»ZDAJ PA OSTANE VERA, UPANJE IN LJUBEZEN«

Helena Potočnik Okorn, Mojca Kepic

Posvet o paliativni in hospic oskrbi v Sloveniji

Posvet je potekal v četrtek, 18. septembra 2025, pod naslovom »Pogoji za vzpostavitev celovite paliativne oskrbe v slovenskem zdravstvenem sistemu ter sodelovanje in vloga NVO«. Posveta se je udeležilo več kot 200 zdravstvenih in socialnih delavcev ter prostovoljcev in strokovnih sodelavcev humanitarnih organizacij. Sodelujoči gostje na posvetu so predstavili trenutno stanje na področju paliativne in hospic oskrbe, poudarili glavne probleme in potrebe pri razvoju paliativne in hospic oskrbe na domu. Iskali so tudi možne odgovore za hitrejši razvoj ter možnosti skupnega sodelovanja za čim boljše podporo umirajočim in njihovim svojcem.

Na začetku posveta sta udeležence pozdravila Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas, in Samira Ališič Kovač z Ministrstva za zdravje. V prvem delu so strokovni prispevek predstavili družinska zdravnica Simona Kos, patronažna sestra Ma-

16

teja Rončelj, predsednica Slovenskega združenja paliativne in hospic oskrbe dr. Maja Ebert Moltara, predsednica Zdravniške zbornice Slovenije prof. dr. Bojana Beović in dr. Tatjana Rožič z Univerze Sigmunda Freuda. V drugem delu je sledila okrogla miza »Sodelovanje in vloga NVO z zdravstvom v paliativni oskrbi ter opolnomočenje svojcev«, ki jo je moderirala Marjana Debevec, novinarka Radia Ognjišče. Na okrogli mizi so sodelovali Urška Končan iz Hiše Ljubhospic, Alenka Križnik iz Slovenskega društva Hospic, mag. Helena Zevnik Rozman s Slovenske karitas, bolnišnični duhovnik dr. Anže Cunk, dr. Maja Ebert Moltara ter dr. Tatjana Rožič.

Na posvetu so se preko prispevkov in okrogle mize oblikovali naslednji zaključki:

Na področju paliativne oskrbe v medicini obstajajo velike sistemske in operativne vrzeli. V Sloveniji je premalo paliativnih timov, ki so zelo obremenjeni in velikokrat delujejo na račun izjemne iniciative zdravnikov in medicinskih sester. Neenakomerno so pokrite različne regije, v nekaterih regijah paliativni timi še ne obstajajo. Še posebej slabo so, tako na bolnišničnem kot tudi na primarnem nivoju, pokrite potrebe neoplazmičnih bolnikov. Pomanjkljive so tudi zakonske rešitve in uveljavljanje storitev paliativne oskrbe. Le redki družinski zdravniki uspejo (zaradi velike obremenjenosti z rednim delom in pomanjkanja kadra) izvajati tudi storitve paliativne oskrbe, kot so pričakovane v paliativni stroki in v akcijskem načrtu. Pogosto se od njih pričakuje nemogoče in tudi sami potrebujejo znanje in večjo sistemsko podporo. Izjemno pomembna je vloga patronažne službe, saj patronažne sestre in zdravstveni delavci pogosto poznajo družine že dolgo, zato lahko nudijo prilagojeno podporo paliativnim bolnikom in svojcem. Vsak obisk, pa naj bo to le preveza rane, lahko pomeni tudi priložnost za pogovor in odkrivanje neizrečenih stisk, ki niso nuj-

no medicinske narave, pa vendar bistveno vplivajo na kvaliteto življenja bolnikov.

Pojavlja se velik manko v potrebnih znanjih s področja paliative, ki se kot obvezne vsebine na medicinski fakulteti uveljavljajo šele v zadnjem obdobju. Že specializirani zdravniki morajo znanja dodatno pridobiti, kar pa zahteva določeno obdobje in obseg izobraževanj. Na drugih strokovnih področjih je stanje podobno. Tudi svojci, skupnosti, starejši v tretjem življenjskem obdobju in najprej bolniki sami potrebujejo znanje in opolnomočenje, da lahko skupaj ustvarimo kakovostnejšo paliativno oskrbo.

Zgodnja paliativna oskrba in pogovor z bolniki in svojci je izjemnega pomena. Poudarjena je bila nujnost zgodnje komunikacije – o bolezni, njenih posledicah in vlogi svojcev. Pristop družinskih sestankov je pri tem ključen, saj omogoča, da se odpre prostor za iskren pogovor, odprte praktične in etične dileme ter da so vključeni vsi svojci po želji bolnika. Kljub dobrim izkušnjam se družinski sestanek v praksi zelo redko izvede, kar v nadaljevanju pripelje do veliko težav, nerazumevanja in izgubljene energije pri vseh udeleženi.

Paliativna oskrba zahteva celostni pristop do človeka in svojcev. Če je s strani medicine dobro pokrito razreševanje in lajšanje telesnih simptomov, tako da je mogoča zadovoljiva kvaliteta življenja, pa se pojavljajo mnogo večje stiske na duševnem, socialnem in duhovnem področju. Vse sodelujoče stroke morajo nujno vsaj v osnovi poznati tudi vsa ostala področja, tako da lahko čim bolj celovito pristopijo k bolniku v paliativni oskrbi ali najdejo primerno podporo zanj. Udeleženci so večkrat slišali misel, da dokler je človek živ, ni prepozno za odnose. Pomembno je tudi načrtovanje in zaključevanje zadnjega obdobja življenja, zadnjih pogovorov, obiskov in želja. Izjemnega pomena je odpuščanje, bližina in uvid v globlji smisel umiranja ter obdobja

pred tem, ki je izjemnega pomena tudi za prihodnje življenje svojcev. V prihodnosti si ne želimo, da bi se umirajoči zaradi pomanjkljivega izvajanja celovite paliativne oskrbe in vse težje dostopne zdravstvene oskrbe znašli pred mislijo, ali izbrati prostovoljno končanje življenja.

Sodelovanje in povezovanje je edina možna pot naprej. Pred slovensko družbo je zahtevna naloga, saj vsako leto umre več kot 20.000 ljudi. Zaupanje in sodelovanje med strokovnjaki, službami, civilno družbo, skupnostjo in humanitarnimi organizacijami, redna srečanja ter vključevanje prostovoljcev in humanitarnih organizacij je ključno, saj lahko le-ti pogosto nudijo toplino in srčnost ter dodatno podporo zdravstvenemu sistemu. Viden in nujno potreben napredek na področju paliativne oskrbe v korist bolnikov bo mogoč le, če bomo delovali za razvoj hkrati na več področjih – od zakonodaje do strokovnega dela, od ministrstev do zdravstvenih ustanov, od skupnosti do svojcev. Predvsem z velikim zavedanjem, da se ljudje večinoma želijo posloviti od življenja v domačem okolju in z dostojno podporo.

Misli in ugotovitev je bilo zelo veliko in zagotovo bodo pozitivno odmevale pri udeležencih posveta. Povabili smo jih, naj spoznanja ponesejo v svoje skupnosti, med svojce, v svoje družine. Kot navdihujoča misel, ki jo je ob koncu izpostavil Peter Tomažič, pa je večni citat iz Svetega pisma: **»Zdaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen, to troje, največja izmed njih je ljubezen«** (1 Kor 13,13). Ko so zagotovljene osnovne zdravstvene potrebe, prav ljubezen, bližina, sočutje, upanje in iskanje globljega smisla predstavljajo temelj paliativne in hospic oskrbe. Ob medicinski pomoči so to tiste vrednote in prizadevanja, ki prinašajo celovito podporo tako bolnikom kot njihovim svojcem.

koper

MOLITVENA SKUPINA

Sonja Habe

Znano je, da Karitas kot dobrodelna organizacija ne nudi samo materialne pomoči, temveč tudi duhovno. Za to skrbimo tudi prostovoljci v Vita domu v Črnem Vrhu nad Idrijo.

Pri ljudeh, ki preživljajo zrela leta stran od svojega socialnega okolja, v domovih ostarelih, se kaže še posebej velika potreba po duhovni oskrbi. Skoraj vsi domovi imajo prostor ali kapelo, kje je poskrbljeno za bogoslužje. Tam oskrbovanci iščejo mir, tišino za osebno molitev. Tak prostor je tudi v Vita domu v Črnem Vrhu, kjer smo prostovoljci Karitas organizirali ure molitve. Med nami in oskrbovanci so se na teh urah spletle pristne vezi. Poznamo jih po imenu, nekatere osebno, nekateri so tudi sorodniki, prav vsi pa so zapisani v naša srca, in ko se kdo poslovi, zanj še posebej molimo.

Vsi si zaslužijo spoštovanje in prijazno besedo, vsi so vredni občudovanja, vsak skriva v sebi svojo zgodbo, ki je posebna, edinstvena.

Taka je bila gospa Marica, devetdesetletna ženica, prijazna, vedno je pripravila oltar, prinesla rože ...

Ali gospod Peter, ki je tako rad zapel očenaš in zraven povedal: »Precej let sem gledal cerkev le od zunaj, zdaj mi molitev pomeni čas za vračanje spominov, misel na mladost.«

Ali »gospa doktor«, kot smo ji rekli, ker je vedno malo zamudila in zraven povedala: »Veste, sem morala ..., lahko, da je zadnjič.«

Ali gospa, ki nam je v skupini delila srečo s štiriperesnimi deteljicami v žepu ... Moram omeniti tudi gospo, ki se ni in ni hotela pridružiti skupini, vendar se je na vsakem srečanju usedla malo bliže, dokler ni nekoč prišla zraven ...

Vsi smo po končani molitveni uri zadovoljni. Mi voditelji, ko slišimo žuborenje molitve v vseh, tako različnih tonih, in oskrbovanci, četudi ne preveč verni, ko najdejo stik z mladostjo, družino, mir v duši ali domačnost.

PRAZNOVANJE 35-LETNICE ŠKOFIJSKE KARITAS KOPER

Marjana Plesničar Jezeršek

18

V tednu, ko goduje Mati Terezija, in dan pred rojstnim dnevom svete Božje matere Marije smo se sodelavci in sodelavke Škofijske karitas Koper zbrali v svetogorski baziliki, da se zahvalimo za 35 let delovanja in se priporočimo Mariji za naprej. Sveto mašo je ob somaševanju duhovnikov in diaconov daroval koprski škof Peter Štumpf. V pridigi nas je nagovoril, naj se spomnimo začetkov naše Karitas,

ki se je začela preprosto »iz srca in vere«. Odločitev za Karitas je odločitev za Kristusa, za odpoved sebi, da pomagaš tistemu, ki se znajde v stiski. In kot je povedal g. škof, Kristus potrebuje vsakega od nas, da v njegovem imenu delamo dobro. Izrazil je tudi veselje, da se v Škofijski karitas Koper razvija Mlada karitas, ki daje upanje, da se bo do brota nadaljevala. G. škof je tudi predstavil novega predsednika Škofijske karitas g. Zorana Zornika ter novega ravnatelja Škofijske karitas g. Jurija Vončina. Daritev so z branjem sooblikovale sodelavke in prostovoljke, pel pa je Mešani pevski zbor župnije Šturje. G. škof je prostovoljcem in prostovoljkam podelil tudi zahvale za njihovo nesebično podarjanje svojega časa in svojih rok za pomoči potrebne. Zahvale in simbolično darilo so prevzele voditeljice Dekanijskih in območnih karitas. Po maši so prostovoljci Mlade karitas pripravili kratko igro, v kateri so strnili pomembne dogodke v 35 letih delovanja Škofijske karitas Koper. Sveti maši je sledil čas za druženje. Hvala vsem za lepo nedeljo! Svetogorska Mati Božja, prosi za nas!

BOŽJI POMEŽIK ZA PROSTORE CENTRA KARITAS

Darinka Dekleva

V Dekanijski karitas Ilirska Bistrica so v sredo, 3. septembra 2025, po večerni maši slovesno otvorili in blagoslovili novo sprejemno pisarno v okviru Centra karitas. Pisarna bo varen prostor za pogovore z ljudmi v stiski, kraj miru, sočutja in razumevanja. Želja po njej je bila dolgo prisotna, dobri ljudje so opravili dobro delo, župnik Stanko Fajdiga pa je ob odprtju podelil Božji blagoslov. Slovesnosti se je udeležil tudi novi

Molitev ob blagoslovu pisarne Karitas

*Gospod Jezus Kristus, ti si vedno stal ob ubogih, osamljenih in trpečih.
Blagoslovi ta prostor, ki ga odpiramo za srečanja z ljudmi v stiski.
Naj bo kraj miru, sočutja in varnosti. Naj tisti, ki bodo tukaj potrkali,
začutijo toplino sprejetosti in bližino tvojega Srca.
Naj prostovoljci, ki bodo služili v tej pisarni,
vedno delujejo z ljubeznijo, potrpežljivostjo in spoštovanjem.
Blagoslovi vse darovalce, dobrotnike in sodelavce,
ki so omogočili nastanek tega prostora.
Naj v njem nikoli ne zmanjka prijazne besede, toplega pogovora in iskrenega posluha.
Prosimo te, Gospod, naj bo ta pisarna znamenje tvoje ljubezni med nami.
V tvoje roke polagamo vse, ki bodo tukaj iskali pomoč
– naj najdejo oporo, upanje in novo moč.
Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.*

19

ne je bila v preteklosti že dvakrat močno poškodovana, sanacija pa ni bila uspešna. Hudi nalivi tako predstavljajo nevarnost za shranjeno hrano. Lastnik objekta, Ministrstvo za obrambo, je obveščen, vloga za popolno prenovu strehe je oddana. Do takrat pa – ker smo kristjani – lahko le molimo in zaupamo, da nam Bog ponovno pomežikne.

6. OBMEJNO SREČANJE OTROCI BREZ MEJA

Renata Vončina

V četrtek, 28. avgusta, nam je kljub muhastemu vremenu uspelo 6. srečanje na Trgu Evrope v Novi Gorici – na ustvarjalnih delavnicah Otroci brez meja.

ravnatelj Škofijske karitas Koper, Jurij Vončina, ki je izrekel spodbudne besede in zaželel moči za nadaljnje delo.

Potreba po takem prostoru je bila zelo velika. Doslej so se prejemniki pomoči oglašali v skladišču, ki ni omogočalo prave diskretnosti in občutka varnosti. Voditeljica se je z njimi, še posebej s tistimi, ki so prvič prosili za pomoč, pogosto pogovarjala kar zunaj, na prostem. Vsi pa vemo – ko smo v stiski, bolni ali zaskrbljeni, si želimo stopiti v prijeten prostor, kjer nas pričaka prijazna in sočutna oseba.

Pred Dekanijsko karitas Ilirska Bistrica pa stoji še ena velika naloga. Streha skladišča hra-

Humanitarne organizacije z obeh strani meje si že nekaj let pomagamo med seboj in dvakrat letno organiziramo srečanje za otroke. Lepo je opazovati sproščene otroke pri igri in zadovoljne starše, ki poklepetajo med seboj. Jezik ni ovira, pomembno je druženje.

Za obisk in podporo se zahvaljujemo podžupanu Mestne občine Nova Gorica g. Tomažu Horvatu, županu Občine Gorica (I) Rodolfu Ziberni, odbornici Občine Gorica (I) ge. Romano, predvsem pa otrokom in staršem.

Dogodek smo skupaj organizirali Škofijska karitas Gorica (I), Škofijska karitas Koper, Goriška območna karitas, Humanitarno društvo KID Nova Gorica in Rdeči križ Gorica (I).

Ljubljana

OBČINSKO PRIZNANJE PROSTOVOLJKI KARITAS

Rozalija Jeglič

V počastitev 31. občinskega praznika je v Kulturnem domu Vodice v torek, 9. septembra 2025, potekala slavnostna seja občinskega sveta Občine Vodice s podelitvijo občinskih priznanj, ki jih je podelil župan občine Aco Franc Šuštar. S prireditvijo se tradicionalno spominjamo najbolj izjemnih ljudi, ki živijo med nami – posameznikov in organizacij, ki s svojim načinom življenja, uspehi, dosežki in dolgoletnim delom na različnih področjih spreminjajo utrip in podobo naših krajev. Med dobitniki priznanja župana je bila letos tudi ga. Marija Banko, dolgoletna tajnica in prostovoljka Župnijske karitas Vodice.

Ga. Marija Banko je aktivna prostovoljka na mnogih področjih delovanja ŽK Vodice, so povedali v obrazložitvi.

Kot vodja in prostovoljka svoje delo opravlja odgovorno, zavzeto in sočutno. Vedno je znala povezovati prostovoljke ter s svojim zgledom pridobivati nove sodelavke. Njen prispevek pri sledenju usmeritvam Škofijske in Slovenske karitas je neprecenljiv. Z uvedbo računalniškega vodenja evidenc uporabnikov je posodobila administrativno delo, ki je tako postalo preglednejše in usklajeno z zahtevami Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Odlično se je povezovala z lokalnim okoljem, posebej z Občino Vodice, Osnovno šolo Vodice, Vrtcem Škratek Svit Vodice in različnimi društvi. Vedno je znala spodbujati in motivirati prostovoljke k izobraževanju in sodelovanju v različnih projektih, kot je na primer Tek podnebne solidarnosti.

Njena občutljivost za stisko drugih, sposobnost svetovanja ter pomoč so njene izrazite vrline. Njena pozornost ni usmerjena le v materialno pomoč, zaveda se, da je tudi beseda zdravilo. Njena plemenita dejanja usmerjajo pozornost na starejše, bolne, invalide, osebe s posebnimi potrebami ter otroke, posebej na tiste, ki prihajajo iz socialno šibkejšega okolja. Verjame, da je pomembno, da človek ostane dejaven, se izobražuje in razvija svojo ustvarjalnost. Znala je ljudi spodbuditi, jih opogumiti in jim stati ob strani, dokler niso zmogli sami.

Njeno delovanje temelji na prepričanju, da lahko zagovorništvo najranljivejših ter spoštovanje etičnih načel pripomoreta k boljšemu svetu. Mnogim prostovoljkam je bila učiteljica in ostaja zgled, kako se z empatijo in dostojanstvom pomaga ljudem v stiski.

Ob zaključku želimo posebej poudariti, da je **ga. Marija Banko** v vseh teh letih naredila izjemno veliko za skupno dobro – tako v občini kot v župniji. Z njenim delom se je povečala prepoznavnost karitativne dejavnosti ter se okrepila notranja identiteta ŽK Vodice. S svojim delovanjem sledi evangeliju v duhu spoštovanja in človeškega dostojanstva. Pomembno ji je, da zna slišati vse – tako glasne kot tihe – in da zna prisluhniti tudi duši.

maribor

ROMANJE KARITAS MARIBOR 2025

Marija Pivec

Na svetoletno romanje sodelavcev in prostovoljcev Nadškofijske karitas Maribor smo se letos podali v domačo stolno župnijo sv. Janeza Krstnika v Maribor.

Dan, ki ga je naredil Gospod!

Nadškofijsko romanje se je začelo na dvorišču stolne župnije Maribor, kjer smo se ob dobrotah in prijaznih prostovoljcih, ki so jih ponujali, srečali s prijatelji iz drugih enot Karitas.

Kot romarji smo vstopili skozi svetoletna vrata stolne župnije sv. Janeza Krstnika, kjer nas je sprejel nadškof msgr. Alojzij Cvikel. Cerkev je bila polna romarjev, ki smo prišli vsak s svojimi zahvalami in prošnjami.

V pozdravu in duhovnem nagovoru je g. nadškof poudaril, kako pomembna je molitev, medsebojna povezanost ter sočutje.

Sidro upanja naj bo globoko zasidrano v naših srcih. Videti in slišati moramo tiste, ki so pomoči najbolj potrebni.

V popoldanskem programu je ga. Lilijana Urlep strokovno predstavila nadškofijski arhiv, ki sega daleč nazaj v srednji vek, bogatost zgodovine slovenskega naroda ter Slomškovo delo, njegovo vsestransko učenje in prizadevanje za materin jezik in šolstvo.

Mnogi udeleženci romanja so prvič imeli priložnost obiskati prostore nadškofije in se povzpeti na zvonik stolnice.

Večernice smo sklenili v Alojzijevi cerkvi s petjem in zahvalami za vse milosti, ki smo jih bili deležni ta dan. Gospodu smo izročili svoje zahvale in prošnje, naj nas še naprej kot veliko družino milostno vodi po poteh dobrote.

Hvala nadškofu msgr. Alojziju Cviklu in duhovniku za darovano sveto mašo.

Za gostoljubnost in srčnost gostiteljem iskren boglonaj.

Upanje

**Kadar solza obupa pogled zamegli,
upanje išče nove poti.**

**Morda v mrazu jutrišnjega dne
bom našel v človeku čuječe srce.**

**Roke, ki dobroto delijo,
v mimobežnosti časa**

mi pošlji, moj Bog,

da srečo uzrem, s prijatelji,

ki z objemom ogrevajo prezeble dlani.

V razprostranjeni milosti

deliti ljubezen uči nas, Gospod,

udejanjena dobrota nova je pot.

BLAGOSLOV DOMA SV. AGATE

Andrej Sraka

Ljubezen je samo beseda, dokler ne pride nekdo, ki ji da pomen!

V petek, 12. 9. 2025, je ta slogan dobil nov pomen za naš dom sv. Agate. Že pri sveti maši, ki jo je ob somaševanju duhovnikov, upokojenega nadškofa g. Franca Krambergerja in v navzočnosti stalnih diakonov daroval mariborski nadškof metropolit Alojzij Cvikl, smo se Bogu zahvalili za vso dobroto, ki po naši nebeški zavetnici sveti Agati, katere ime pomeni dobrota, domuje v naši hiši. A ta hiša ni zgolj stavba – je dom naših stanovalcev in drugi dom vseh nas zaposlenih.

Naš dom se pogosto vključuje v dogajanje lokalne skupnosti. Ob tej priložnosti je bil med nami tudi g. župan mag. Janez Kramberger, ki je med drugim povedal, da so lahko v občini ponosni na ustanove, ki skrbijo za pomoči potrebne: »*To sta dva domova za starejše, šola s prilagojenim učnim programom, zavod Hrastovec in VDC Polž. Vsi ti skrbijo za ljudi, ki si sami ne morejo pomagati in jim pomaga družba ter zaposleni v njej. Na to smo res lahko ponosni.*«

Za županom je spregovoril poslanec g. Franc Breznik, ki se je posebej zahvalil kmetijskemu podjetju Žipo družine Krajnc, ki je prispevala svoj delež, da je v Zamarkovi eden najlepših in najsodobnejših domov za starejše. »*Ključ tega uspeha je povezanost, v smislu, da potrebujemo drug drugega. Lahko pa v družbi vseh iz sebe iztisnemo svoje najboljše talente. To nam je v Lenartu uspelo. Zato imamo eno največjih zgodb uspeha, ne samo materialnega, ampak tudi duhovnega.*«

Vsak dom starejših bi bil kakor osamljen otok, če se ne bi povezovali v skupnost. In kadar smo

povezani, smo močnejši. Naš glas se sliši dlje, pa tudi ideje postanejo bolj čiste in jasne. V imenu Skupnosti socialnih zavodov Slovenije je spregovoril sekretar Denis Sahernik. Poudaril je vlogo našega direktorja g. Zlatka Gričnika: *»Pri Skupnosti socialni zavodov pa ima pomembno vlogo tudi vaš direktor Zlatko Gričnik, ki je v okviru naše skupnosti predsednik komisije za izvajalce s koncesijo in s svojimi idejami in pobudami pripomore k rešitvam, ki jih potem skušamo prenesti v realizacijo.«*

Naslednji, ki je spregovoril, je bil lastnik naše zgradbe g. Mitja Krajnc. Med drugim je dejal: *»Danes lahko ponosno rečemo, da smo uspeli ustvariti prostor, ki nudi varno in dostojno bivanje starejšim ter s tem pomembno prispeva k razvoju našega kraja.«*

Ob koncu pa je spregovoril še direktor, ki se je v svojem govoru predvsem zahvalil vsem, še posebej sodelavcem: *»Dom je zgodba vseh nas. Stanovalci ste duša tega doma, svojci most zaupanja, zaposleni pa srce, ki skupaj z vašimi družinami vsak dan dokazujete, da to delo ni le služba, temveč poslanstvo.«*

Program so s svojim petjem (tudi med sv. mašo) lepšali pevci župnijskega pevskega zbora iz Pernice. Svoj glasbeni del pa so pristavili in bogatili vse dogajanje še člani godbe Neuvirtovi Štajerci. V programu so sodelovale tudi mažoretke Mažoretne in twirling skupine Občine Pesnica.

Po kulturnem programu pa je sledilo veselo druženje na našem velikem vrtu za domom. Ob dobri hrani in pijači smo se zadržali do noči. Tudi otroci zaposlenih in vnuki naših stanovalcev so prišli na svoj račun, saj sta jim Tina in Matjaž iz Arbadakarba pričarala nekaj posebnih, smešnih, pevskih in

plesnih trenutkov. Hvala vsem sodelavkam in sodelavcem za pomoč pri organizaciji tega dogodka. Posebej pa hvala vsem, ki so zgodbo Doma sv. Agata nekoč pomagali spisati, narisati in postaviti v življenje.

SVETOLETNO ROMANJE K PRIJATELJEM V ALEKSINAC

Renata Krajnc Čavničar

Svetoletno romanje ob godu sv. matere Terezije iz Kalkute v Aleksinac, Srbija

Sodelavci v mreži Nadškofijske karitas Maribor smo letos ob godu sv. matere Terezije iz Kalkute poromali k našim prijateljem v Aleksinac, s katerimi smo za en dan tudi obiskali Sofijo, glavno in največje mesto Bolgarije.

Na pot smo se odpravili v sredo, 3. septembra, v jutranjih urah s kombijem in osebnim vozilom iz

Maribora. Po poti smo se ustavili v Beogradu in si ogledali cerkev sv. Save, se na hitro sprehodili skozi mesto in pot nadaljevali ter proti večeru srečno prispeli v Aleksinac. Po nastanitvi in zahvalni sveti maši za srečen prihod smo večer preživeli skupaj s sodelavci Caritas Aleksinac.

Drugi dan se nam je pridružil generalni vikar beograjske nadškofije g. Marko Trošt. Po jutranji sveti maši smo se odpravili najprej v Niš. Tam nas je že čakala vodička. Po kratkem postanku z možnostjo ogleda mogočne katoliške cerkve smo pot nadaljevali proti Bolgariji. Potekala je tekoče in blizu poldneva smo prispeli v Sofijo, ki velja za 14. največje mesto v Evropski uniji in je dom številnih lokalnih univerz, kulturnih ustanov in trgovskih podjetij. Prijazna vodička nas po kratki predstavitvi mesta, ki ga obkrožajo pobočja Vitoš, Ljulin in Stare gora, poskuša popeljati skozi vse pomembne ustanove, trge in številne cerkve v samem središču. Po ogledu vseh znamenitosti smo druženje nadaljevali v restavraciji s tradicionalno bolgarsko kuhinjo in se nato počasi odpravili nazaj, po poti še kupili spominke in čudovit dan zaključili v hiši Caritas v kraju Aleksinac.

Glavni dan romanja ob svetem letu je bil petek, 5. september – god sv. matere Terezije, zavetnice župnijske cerkve v Aleksincu, katere podoba te prevzame ob vstopu v cerkev. V dopoldanskem času smo najprej skupaj s sodelavci iz pobratene Karitas v Srbiji in gospodom Markom Troštom odšli na

ogled manastirjev v bližini, se peljali skozi naselje, ki je nekoč živelo od industrije, ob zaprtju rudnikov v bližini pa je pozabljeno od vseh, mimo skromnih hiš, kjer imaš občutek, da v njih nihče ne biva, pa zagledaš človeka pred hišo, veliko ljudi pa je odšlo na delo v tujino ali večje mesto. Zvečer je bilo župnijsko praznovanje – najprej sveta maša, ki jo je daroval novomašnik, kaplan v Nišu, ob somaševanju generalnega vikarja beograjske nadškofije, župnika v Nišu, predsednika Nadškofijske karitas Maribor, predsednika sveta Nadškofijske karitas Maribor in generalnega vikarja mariborske nadškofije. Pod vtisom besede sv. matere Terezije o skrbi za uboge smo na koncu maše prejeli še novomašni blagoslov. Zadnji večer smo zaključili ob prijetnem druženju, ki smo ga bili vsi željni, in z željo strniti utrinke vseh treh dni ter videti, koliko ljudem pomeni naš prihod. Odmevale so besede sv. matere Terezije:

»Želodcev revežev ni težko napolniti. Velik izziv pa je napolniti sestradena srca človeštva z ljubeznijo. Da bi jo lahko dajali, moramo imeti čisto srce.«

novo mesto

SONCE V SRCU

Darja Kastelic

V nedeljo, 14. 9. 2025, smo imeli tradicionalno letno srečanje bolnih in starejših. Prostovoljci Karitas smo jih že pred srečanjem obiskali in jim izročili vabila.

Letos je bilo še posebej slovesno, saj je ob domačem župniku Blažu Franku mašo daroval zlato-mašnik Franc Levičar, ki je na svoji bogati poti 10 let župnikoval tudi v Mirni Peči.

Pred in med sveto mašo je spovedoval g. Jože Razingar. Po maši je bilo možno prejeti zakrament bolniškega maziljenja.

Druženje se je nadaljevalo pred cerkvijo s prijetnim klepetom, obujanjem spominov, pogostitvijo, petjem in seveda, kot se za Slakovo dolino spodobi, z glasom harmonike.

Kljub napovedanemu dežju nas je razveselilo sonce. Še mnogo bolj pa nas razveseli sonce v srcu, ki nariše iskren nasmeš na obraz in tako naredi svet malo bolj topel in priazen.

25

MARIBOR

OSTAJAJO PRIJETNI SPOMINI

Romana Petek

Turoben je današnji dan. Ni sonca, le dežne kaplje se ob vetru poigravajo že ves popoldan. Odločim se, da si bom sonce pričarala sama. Pojdem po spominih tedna, ki sem ga preživljala na letovanju v Portorožu.

V zgodnjih jutranjih urah nas je sedem potnikov, ki nas je vezala ista destinacija, vstopilo na vlak. Udobno smo se pravočasno namestili, saj so preostale sedeže zapolnili osnovnošolci, ki so odhajali v šolo v naravi. Bil je pravi živ-žav, zato za zaspene in utrujene oči ni bilo počitka. Bili so nam v veselje, ne nadlego. Nam, ki redko potujemo z vlakom, je bilo to doživetje. Naš pogled, um in srce je lahko med vožnjo doživljalo bogastvo stvarstva, te prele-

letovanja

pe slovenske dežele, ki smo jo vsrkavali od naše vstopne postaje – starodavnega Ptuja – do lepega s soncem obsijanega Portoroža.

Ob izstopu v Kopru nas je čakala ga. Jasmina, ki nas je v kombiju skupaj s težko prtljago odpeljala v Portorož. Ustavili smo se pred rumeno obarvano hišo. Na njej je pisalo: SONČNA HIŠA. Zakaj nosi takšno ime, mi je postalo jasno po končanih dnevih letovanja. Odgovor je jasen: zato, ker tukaj domujejo »sončni ljudje«; tisti, ki skrbijo za naše počutje. V domu nas je velikodušno sprejela ga. Lijana, ki je bila steber našega letovanja. Pošteno nas je porazdelila po sobah. Me tri, iz iste župnije, smo bile skupaj. Srečanje smo začeli z molitvijo in blagoslovom msgr. Franca Dularja. Sledilo je obilno kosilo na zeleni zunanji terasi ob dolgi mizi, kjer smo se kot velika družina prostovoljcev posedli, da smo še zadostili svojim telesnim potrebam. Napovedovali so nam slabo vreme, zato smo odhiteli na kopanje v morje. Nam, ki smo oddaljeni od morja

ali redkeje na morskih počitnicah, je bil čas na morju še posebej vabljiv. Lepo je bilo spet zaplavati, občutiti moč morja, njegov okus, se predati soncu in uživati.

Naše letovanje se je začelo s prazničnim dnem, saj je praznovala rojstni dan DEVICA MARIJA. Rojstva so najlepša od vsega. Meni je beseda MAMA najbolj čaščena, kako veličastna pa je šele za našo nebeško mater ... Zvečer smo v cerkvi v Luciji ob slovesnem bogoslužju počastili njeno sveto rojstvo. Molitev in pesem njej v čast v slovenskem in italijanskem jeziku je bila odsev naše duše. Msgr. Dular nas je v začetku povedal, da nam je na razpolago za sveto spoved. Torej ne samo lepa zunanja obleka; pomembneje je, da smo čisti v svoji notranjosti. Čista duša šteje največ. Na letovanje smo prišli iz različnih krajev. Začetna previdnost v pogovoru se hitro zgledi, če smo ljudje odprti, če si prisluhnemo, posebej če imamo radi ljudi. Ni bilo težav, lepo smo se ujeli, veselje in dobra volja sta bila prisotna.

Drugi dan nas je razveselil naš direktor g. Maček, ki je vedno dobre volje. S tem nam je bila vsak večer omogočena maša v kapelici. Vsi smo sodelovali z molitvijo, petjem in branjem. Msgr. Dular je somaševal. Mislim, da je vsak imel v srcu svojo prošnjo in zahvalo. Danes, v tako zapletenem času, je bilo voščilo MIR S TEBOJ zelo pristno in goreče. Težave smo imeli z vremenom, saj smo lovili sončne žarke in se spopadali z dežjem. Ob slabem vremenu smo se podali v bazen, kjer je tudi toplejša voda poživila naše telo. Ob pomoči ge. Lijane se je vse dobro izšlo. Organizirala nam je izlet v Piran, kjer smo si ogledali Akvarij. Zanimiv je bil sprehod

skozi tunel do strunjanskih solin in naprej do cerkve Marijinega prikazanja, kjer smo molili rožni venec. Nekaj se nas je podalo še do strunjanskega križa, kjer je lep razgled po širnem morju.

Meni pa se je utrnila misel: »O, sveti križ, življenja luč.« Ostali, manj pokretni niso bili prikrajšani za noben doživljaj. Zanje je bila odgovorna ga. Jasmina, ki je skrbela za slabše mobilne udeležence. Ob vsakem slabem vremenu smo bili vsi deležni njene spretne vožnje po vijugastih cestah. Omogočen nam je bil tudi izlet z ladjico. Lepa primorska mesta so se nam prikazovala v vsej lepoti. Občudovali smo delfine, ki so se poigrali v morju. V Izoli, kjer smo pristali, smo po okusnem sladoledu ubrali vsak svojo pot za ogled mesta. V domu smo pet dni složno živeli. Skupaj smo pripravljali in pospravljali mizo za dnevne obroke. Spretne so našle delo tudi v kuhinji. Hvala vsem. A dobre strežbe ne bi bilo brez odlične kuharice Betke. Ona je znala iz preprostih stvari ustvariti specialitete. Vsako jutro je zadišalo po sveže pečeni raznovrstnih kolačkih. Ni se jim bilo mogoče upreti. Bila je prava učiteljica kuharskih navodil. Za nameček pa še izvrstna pripovedovalka.

Čas hiti, ne moreš ga ustaviti. Dopust v Sončni hiši se je iztekel. V nas pa ostajajo prijetni spomini na sodelavce in prostovoljce Karitas, ki ste tako srčno in velikodušno skrbeli za našo duhovno in telesno hrano. Hvala vam in bodite še naprej pravi vzor karitativnega delavca.

NAGRADNA KRIŽANKA

oktober Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17.10.2025 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

	KONTAKTNI ŠPORT	PROSTOR NASTOPANJA	RAZVOJNI CENTER NEPREMIČNIN	DOMEN ERŽEN	GESLO			TROS	AMERIŠKI TV KANAL (IZ ČRK ZATK)	ANA KLAŠNJA
SLOVENSKA GLASBENA SKUPINA							GLASBENA ZVRST DUHOVNA IN MORALNA POPOLNOST			
ZAVOI IZ GLAVNE POTI							GRDOBA, SPAČEK POGANSKI BOG			
BARBIE IN ...				NADOMESTNA POT						
SARA RUE			NEPRIJETEN VNOJ	KRALJ KEFALENCEV V GRŠK. MITOL. POLITIK BARACK						
		CIKLICNA INSTR. GLASB. OBLIKA MLAD ČLOVEK							PORTUGLASKI NOGOMETAS	EDEN IZMED SMRKCEV
	TRAD. ISTRSKA JED							ROBERT GOLOB BOJNO VOZILO		
	OBDELAN KOS LESA TELEVIZIJA SLOVENIJE					SEDALO, SEDIŠČE SLOV. PEVKA FALK				
KRATEK PREHODEN VETER										
NAMAKALNE VREČE							MIT. BIVALIŠČE UMRLIH			
SAMO KOŠIR			SINGAPURSKA JURIŠNA PUŠKA	ERIC CLAPTON OSEBNI ZAIIMEK			AMER. DJ IN BOBNAR (CRAIG S. LAWSON) MORSKA ŽIVAL			
	KULTURNI CENTER	RABA ZVOKA ZA NAVIGACIJO ROK URBANC						DARJA AMBROŽIČ CALVIN KLIEN		
MESTO NA GORENJSKEM						SLIKAR MAVEC				
FIZIČARKA MARIE						KRŠKO				

Geslo avgustovske nagradne križanke: **PRIČE UPANJA**

Nagrajenci: 1. nagrada: **Nuša Vidic, Novo mesto**
2. nagrada: **Špela Oprčkal, Vojnik**
3. nagrada: **Viktor Kovačič, Škofljica**

Nagrade: 1. nagrada: **skodelica za kavo za na pot**

2. nagrada: **majica Karitas**

3. nagrada: **kemični svinčnik Karitas**

*Mladi so v Pragi raziskovali
družbene inovacije in kot najbolj
izstopajoči izbrali duševno zdravje
mladih ter stanovanjsko stisko.*

*Karitas je predstavljala svoje
aktivnosti, programe in
prostovoljstvo na različnih
dogodkih za humanitarne in
druge nevladne organizacije.*

*Ajdovščina,
Nota humanitarnosti*

*Ljubljana,
Festival Lupa*

*Postojna,
tržnica nevladnih organizacij*

QR koda za dostop do
žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

